

[Arentoft]

sætter de tre socialdemokratiske folketingsmedlemmer hr. Kjeld Olesen, hr. Lasse Budtz og fhv. medlem hr. Poul Nielsons nylige selvbestaltede besøg i Moskva i et ejendommeligt lys.

For fire år siden accepteredes det, at der var atombevæbnede u-både i Østersøen. I dag accepterer de tre og vel dermed en del af den socialdemokratiske gruppe, at der findes et utal af atomvåbenbærende raketter på Kolahalvøen, som kan ramme mål i Europa og også mål i Danmark.

Hvad jeg mener om de tre herrers rejse til Moskva, tror jeg ikke kan udtrykkes bedre, end det er gjort i Jyllands-Postens leder den 22. oktober i år, og jeg vil tillade mig at citere herfra.

Overskriften lyder: »Tre små nisser rejste«.

»Tre små socialdemokratiske nisser har gjort en rejse – og stirret i det klare vand.

D'herrer Budtz, Olesen og Nielson har været i Moskva for at diskutere atomvåbenfri zone med sovjetrussiske kommunist-imperialister.

»Vi gjorde det helt klart for dem, at hvis vi skal spille med i afspændingsspillet, så må de også gøre det.

Vi tror, at de samtaler, vi har haft, vil føre til resultater. Vi tror, at man fra sovjetisk side forstod vore synspunkter. Nu er det dem, der har bolden.«

Siger de små socialdemokratiske nisser.

»Vi sagde også, at de nordiske lande ikke kan kræve, at Sovjetunionen skal trække sine strategiske våben tilbage fra Kolahalvøen, men at vi på den anden side heller ikke kan acceptere, at der eksisterer atomvåben, som kan rettes mod os.«

Første del af udtalelsen er en politisk brøler al den stund, at hvis de nordiske lande på forhånd afstår fra at kræve Kolahalvøen på Nordkalotten med dens store atomlagre inddraget i en eventuel forhandling om en atomvåbenfri zone, så er det en meningsløs forhandling: Norden vil give uden at få noget til gengæld.

Læst i sin helhed er udtalelsen fra de tre socialdemokratiske nisser en selvmodsigelse. For hvis de nordiske lande hverken kan kræve eller acceptere, så er der ikke noget at forhandle om.«

For mig er der ingen tvivl om, at dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik skal ledes af

regeringen, og det er, som om socialdemokratiet med sine idelige drillerier, især på det sikkerhedspolitiske område, helt har afskrevet muligheden for langt ud i fremtiden at skulle i regering – og det er måske slet ikke så galt.

I udenrigs- og sikkerhedspolitik må partitaktiske krumspring helt klart træde i baggrunden, og jeg er meget glad for, at netop hr. Lasse Budtz i begyndelsen af debatten i dag sagde dette. Det anmoder jeg især socialdemokratiet om at bemærke.

Med hensyn til dagsordenerne kan jeg sige følgende:

I hr. Lasse Budtz' dagsorden står der bl.a.: »Folketinget bekræfter dagsordenen af 3. maj 1984«. Den stemte vi imod, og derfor stemmer vi også imod den af hr. Lasse Budtz i dag foreslåede, og vi vil også stemme imod det af hr. Gert Petersen fremsatte dagsordensforslag.

Albrechtsen (VS):

Baggrunden for denne debat er den dystreste, man kan tænke sig, og derfor er det også sørgeligt, at debatten udvikler sig, som den gør, at socialdemokratiet så afgørende ser ud til at svigte i denne sag. Trods de store demonstrationer, trods den massive folkelige modstand mod atomoprustningen fortsætter magthaverne i disse år uhæmmet kursen mod katastrofen. Alle magthavere taler i højtidelige vendinger om nødvendigheden af forhandlinger og nedrustning, mens de samtidig bevilger den ene milliard efter den anden til oprustningen i et tempo og i et omfang, verden aldrig før har oplevet. Hvis dette vanvid ikke standses, venter atomvinteren forude.

Hvorledes kan det være, at oprustningskapløbet får lov til uhæmmet at accelerere? Der er jo ingen tvivl om, at hvis landenes befolkninger på demokratisk vis skulle afgøre denne sag, var oprustningen for længst standset og milliarderne kastet ind i kampen mod sulten, nøden og arbejdsløsheden.

Hvorfor omsættes befolkningernes ønske ikke i politiske beslutninger? Magthaverne plejer jo at undskylde sig med, at de sandelig godt vil nedruste, bare de andre også ville. Ja, nogle magthavere opstiller ligefrem Pershing II og krydsermissiler for at tvinge modparten til forhandlingsbordet. Man vil